

MILOSRDENSTVÍ JE IDENTIFIKAČNÍ KARTA NAŠEHO BOHA

Z nejnvnitřnější hloubky Božího tajemství bez přestání vyvěrá a proudí velká řeka milosrdenství. Tento pramen se nikdy nebude moci vyčerpat, protože Boží milosrdenství je nekonečné. My máme být silnými a přesvědčivými „misionáři“ tohoto milosrdenství.

Moje drahá salesiánská rodino, přátelé Dona Boska a jeho charizmatu a čtenáři *Bollettino Salesiano*. Můj pozdrav na tento měsíc k vám přichází z mého srdce a z Červeného ostrova, z Madagaskaru.

Prožíváme velikonoční dobu. Období, které nás opět vyzývá prohloubit naši víru a naději, jako základ našeho života.

Když vám ale píši, mám v srdci a před očima dramata uplynulých dní. Svatý týden jsme začali obrazy smrti v Evropě; vzpomeňte si na atentáty na letišti a v metru v Bruselu. Na křesťany na hřišti v Lahore. Na živé utrpení naší salesiánské rodiny. Se srdcem naplněným obavami a strachem kvůli osudu našeho spolubratra otce Thomase, který chtěl hrdinsky přinést oběť společně se čtyřmi sestrami misionářkami lásky v Adenu, a o kterém až do této chvíle nevíme absolutně nic.

Opakovaně jsem vás vyzýval modlit se za všechny ty, kteří jsou nevinnými oběťmi násilí. Každého druhu násilí a hladu, nucené emigrace a přírodních pohrom.

Nadále se modleme za mnohé mučedníky, kteří i v této chvíli ztrácejí život pro svou víru v Ježíše Krista. Ve společenství univerzální Církve budme s nimi jedno srdce a jedna duše.

„Boží milosrdenství není jen abstraktní ideou, ale je konkrétní realitou, kterou Bůh zjevuje svou lásku jako lásku otce a matky, kteří pociťují náklonnost k svému dítěti z nejhlubšího vnitřku své bytosti. Skutečně je možné říci, že jde přímo o „vášnivou“ lásku. Pramení zevnitř jako hluboký, přirozený cit, utkaný z něhy a soucitu, trpělivosti a odpuštění“ (papež František, *Misericordiae vultus*, 6).

Zároveň vám připomínám slova papeže Františka, který nás vyzývá žít a stále si připomínat, že milosrdenství je **identifikační karta** Boha. Tento jednoduchý a neformální výrok, připisovaný papežovi, se mi zdá velmi pěkný a dojemný.

Musíme uznat, že naše srdce je často cynické a necitlivé a časem se stává nejednou tvrdším.

Myslíme si, že hledáme světový mír, ale v této chvíli zuří násilí ve všech koutech naší planety. Zavíráme hranice a stavíme zdi před lidmi, kteří zažívají skutečný exodus. Lehce zapomínáme, že i náš národ se stěhoval, naši předkové, možná i naši rodiče... Tak se naše srdce nádherné a schopné velké lásky, ale někdy ubohé a křehké, zabarikáduje a zavírá.

S pohledem na tuto skutečnost můžeme jen zdvihat naše ruce k Bohu Otci, podívat se na Zmrtvýchvstalého a prosit Ducha Svatého, aby **nám dal dar milosrdenství**, které je součástí Boží podstaty.

Jak píše papež František: „S pohledem upřeným na Ježíše a na jeho milosrdnou tvář můžeme zachytit lásku Nejsvětější Trojice. Poslání, které Ježíš přijal od Otce, bylo: zjevit tajemství Boží lásky v její plnosti. „Bůh je láska“ (1 Jn 4, 8. 16), tvrdí evangelista Jan jako první a jediný v celém Písmu svatém. Tato láska je nyní viditelná a hmatatelná v celém Ježíšově životě. Jeho osoba není ničím jiným než láskou; láskou, která se dává nezištně. Jeho vztahy s lidmi, se kterými se setkává, poukazují na něco jedinečného a neopakovatelného. Znamení, která koná, především

pro hříšné, chudé, vyloučené, nemocné a trpící, jsou projevem milosrdenství. Všechno v něm hovoří o milosrdenství“ (Misericordiae vultus, 8).

Úpěnlivě prosme o milost, abychom rostli v milosrdenství, které nás bez jakýchkoli pochybností dělá lidštějšími. Růst v milosrdenství vytváří pokoj v srdci a je předpokladem i základem štěstí. Prosme Boha, aby – řečeno slovy proroka Ezechiela – naše srdce nebylo srdcem kamenným, ale srdcem z masa.

Ještě připomenu slova papeže Františka, který nás vyzývá, abychom se nechali zasáhnout identifikační Boží kartou: milosrdenstvím – tím milosrdenstvím, které se obrací na každého z nás a jehož první podmínkou je, abychom jej i my vnášeli do života s našimi bratry a sestrami.

Milosrdenství, soucit, něžnost, vlídnost, tolerance, odpuštění... jsou jen různé aspekty té samé bohaté skutečnosti. Co potřebujeme nejvíc ve chvíli, kterou prožíváme? Je na každém z nás, abychom poslouchali tlukot svého srdce a konkrétní každodenní život.

Přeji vám, abyste intenzivně prožívali dobu velikonoční v měsíci květnu, zasvěcenému Panně Marii Pomocnici. Ať nás provází něžnost jejího pohledu, abychom všichni dokázali znovu objevit radost z něžnosti Boha a mohli se cítit každý den více přimknuti k její mateřské lásce.

*(Podle Il Bollettino Salesiano, květen 2016
přeložil Roman Farion)*